

Det danske Brodersamfunds Blad

OFFICIAL PUBLICATION OF THE DANISH BROTHERHOOD IN AMERICA

12te AARGANG

1ste December 1927

NR. 11.

LAD BØRNENE, SOM ER ANBRAGTE
PAA DE DANSKE BØRNEHJEM OGSAA
FAA EN GLAD JUL I AAR!
ALLE LOGER AF D. B. S. BØR STØTTE
BØRNEHJEMSSAGEN!

SEND ET BIDRAG TIL DE DANSKE
BØRNEHJEM! — BRØDER ROLF
RASMUSSEN MODTAGER MED GLÆDE
ETHVERT BIDRAG!

Intet Bidrag er for lille, og intet er for stort!

Aar efter Aar har en Del af D. B. S. Loger Landet over støttet de danske Børnehjem med en Gave paa 10 Cent pr. Medlem; men da det ikke er noget obligatorisk Bidrag, vil vi ogsaa gerne i Aar rette en indtrængende Opfordring til alle vore Medlemmer og Loger om at støtte denne Sag. Der er

stor Brug for hvert eneste lille Bidrag og ingen Sag kan vel være skønnere eller mere nødvendig at støtte, end netop Arbejdet for de stakkels forældreløse og hjælpeløse smaa Skabninger, som man haaber en Gang i Tiden skal tage Arven og Arbejdet for Samfundet op efter de ældre, naar vi engang, før

eller senere, maa nedlægge Septeret.

Brødre! Lad os alle som en, i Aar støtte denne gode Sag! Hver eneste Loge Landet over bør sende et Bidrag til De danske Børnehjem paa mindst 10 Cents pr. Medlem. — Hovedkontoret modtager med Glæde Beløbene, men Checks maa være udstedt til

Overkassereren for Det danske Brodersamfund, Br. Rolf Rasmussen, Franksville, Wis.

Han vil sende Beløbene videre.

Tænk paa Børnene!

Glæd Børnene!

Bring Glæde til De danske Børnehjem!

BROERMORD.

(Af ELIN STRANDE i "Juleklokken")

Bodil kom fra Skole med Hatten i Nakken og Skoletasken dinglede om Benene. Hun var umaadelig optaget af at træde nøjagtigt midt paa Fortovsfliserne og ikke paa Sammenføjningerne; — og de revnede Fliser skulde helt springes over, — Bums! der røbede hun lige paa et Gadespejl, — men nu kom godt over den revnede Flise, nyt saa med Bulen i Panden. Saa kom Købmandens Vindue — hun kunde alle Reklamerne udenad, men derfor standse hun alligevel hver Dag og læste dem omhyggeligt igennem. Resten af Vejen gik i Trav; Lillebror mødte hun paa Trappen med sin Dukke under Armen.

"Hvad er det, du gumler paa Lillebror?"

"En Bolche! Vil du ha' det halve?"

Lillebror haler en skinnende rød Tingest ud af Munden og rækker fristende hen imod hende, men Bodil afslaa det ædelmodige Tilbud og fortsætter op ad Trappen. Lillebror put-

ter Bolchet i Munden og sjokker bag efter.

Tre Stykker Julekage og to Æbleskiver var der gemt til Bodil til Kaffen, og alligevel blev hun ved at tænke paa Lillebrors røde Bolche; der var ingen Mening i, at han gik herhjemme og fik saa meget godt, medens hun var i Skole; det var ikke pænt af Mor at gøre Forskel, — men Mor holdt vist meget mer af Lillebror end af hende; Lillebror fik over Hovedet alt, hvad han vilde, —han var saa lille, sagde de — kun fire Aar — og hun var otte og skulde være stor og fornuftig; men Bodil fandt det uhyre kedeligt at være fornuftig.

Bodil og Lillebror havde leget storartet hele Eftermiddagen, nu sad de i Mørkningen i Krogen bag Fars Skrivebord, og Bodil fortalte Historier. Bodils Fantasi var umaadelig levende og Lillebror lyttede med hele Kroppen og gøs af Frygt og Fryd, alt efter som Begivenhederne krævede det.

"Men det er kun en Historie — det er ikke rigtig sandt — vel? beroligede han sig med hver Gang, det blev for haardrejsende.

"Ne-æh", Bodil indrømmede det

modstræbende, — hun forestillede sig det saa levende, at hun syntes, det var lige ved at være sandt, "men nu skal jeg fortælle dig en rigtig Historie!" Bodils Øjne skinnede rødt i Halvmørket. — "herinde bagved Fars Skrivebord bor der en lille graa Mand med hvidt Skæg; han er saa rar, og naar man er gode Venner med ham, kommer han med en hel Masse godt, naar det er Jul — nej, det kan ikke nytte, du kigger efter ham, for du kan ikke se ham, — men det kan jeg, for jeg er gode Venner med ham."

Lillebror saa beundrende op paa sin Søster.

"Vil den lille Mand ikke ogsaa være gode Venner med mig?"

"Jo", Bodils Stemme sank ned til en Hvissen, "ser du, han holder saa meget af røde Bolcher, og hvis du hver Dag lægger et til ham i den Tændstikæske, som jeg gemmer her bag ved Skrivebordet, saa tror jeg nok snart, du bliver gode Venner med ham."

Lillebror var dybt interesseret, — han troede alt, hvad store Søster fortalte, — men det puslede lidt i Bodils Samvittighed, og hun tilføjede: "Men du maa ikke fortælle Mor en eneste

Smule om det, for saa — ja saa giver jeg Petrine Smæk!"

Petrine var Lillebrors elskede Dukke, og Bodils trække lille Kvindehjærne havde forlængst opdaget, at det var Lillebrors allerømmeste Sted.

De næste Dage tiggede Lillebror trøligt Bolcher af Mor og gemte dem med et lille Suk i Tændstikæsken bag Skrivebordet, — og Bodil "høstede", naar hun kom fra Skole, men syntes for Resten slet ikke de røde Bolcher smagte saa godt mere, og saa skulde hun altid skynde sig saadan at spise dem, for at ingen skulde se det.

Bodil og Lillebror var i Søndagsskole; Lillebror hørte andægtigt efter med foldede Hænder og aaben Mund, medens Forstander Lohmann talte. Bodil følte sig i Øjeblikket hævet over at høre efter, for det var Historien om Kain og Abel, — den kendte hun godt fra Skolen, og hun var meget optaget af at tælle Tørnerne i sin Kjole fra den ene Søm til den anden. — 98 — det var dog ærgerligt, at der ikke var 100, — hun slap Kjolen og saa op.

"Hvor mange af jer har en lille Broder?" spurgte Forstander Lohmann i det samme. Bodil rakte triumferende

Fingren i Vejret; Lillebror saa næsten skamfuld ud, fordi han ike kunde være med.

"Naa, ham har I vel aldrig tænkt paa at slaa ihjel?"

"Nej! nej!" lød det i Kor.

"Nej, det tror jeg heller ikke", fortsatte Forstanderen, "men nu skal jeg fortælle jer noget, — det er akkurat lige saa slemt at være misundelig paa sin lille Broder eller narre og drille ham, som det er at slaa ham ihjel!"

Bodil flyttede sig uroligt paa Bænken, hun syntes pludselig, de saa efter hende allesammen, og hun havde mest Lyst til at løbe sin Vej, — men selv efter at hun var kommen hjem, maatte hun hele Tiden tænke paa Kain og Abel og paa Tændstikæsken med de røde Bolcher, og hun var flere Gange henne ved Spejlet for at se, om hun havde faaet et Mærke i Panden ligesom Kain.

Hele Eftermiddagen var hun Elskeligheden selv mod Lillebror og syede ny Kjole til hans Dukke, — og for yderligere at berolige sin Samvittighed, fortalte hun ham om Aftenen at den lille Mand var rejst sin Vej og vilde ikke have flere Bolcher; — det hjalp altsammen ikke noget. Hun stred sig tappert gennem Dagen, men da hun kom til Aftenbønnen, kunde hun ikke mere, og da Mor kom for at sige Godnat til sin lille Pige, fandt hun hende grædende med Dynen højt oppe over Hovedet.

"Hvad er der i Vejen lille Bodil? Er du syg?"

Bodil bare rystede paa Hovedet.

"Se, Bodil! Mor har et Bolche til dig, fordi det er Søndag Aften, men fortæl saa Mor, hvad der er i Vejen."

Saa brast det for Bodil, og med Armen om Mors Hals fortalte hun hulkende hele Historien om Misundelsen, om den lille Mand bag Skrivebordet og om Søndagsskolen.

"Han sagde, det var lige saa slemt som at slaa Lillebror ihjel", sluttede hun, "men Mor! hvis jeg nu køber en stor Pose Bolcher til Lillebror for mine Sparepenge og saa beder Jesus rigtig meget om Forladelse, — tror du saa ikke nok, han tilgiver mig, saa jeg ikke behøver at gaa langt bort ligesom Kain?"

Jo, det mente Mor nok, og saa bad Mor og Bodil Aftenbøn sammen, og lidt efter sov Bodil trygt med lettet Samvittighed.

Men Bolchet maatte Mor tage med tilbage, for det havde Bodil mod Sædvane ikke Lyst til.

RØVEREN.

En Legende af CHR. WESTERGAARD.

Han laa nede i et af Hippekostaarnets mørke Fangehuller, dybt under Jorden. Han skulde dø; Fangevogteren havde lige meddelt ham, at der næppe var mere end en Time igen; thi Dagslyset nærmede sig. Han skulde dø paa Korset; mildere Død gaves ikke for den, der med Rette bar Navnene "Røvernes Konge" og "Judæas Skræk", og som havde begaaet talrige blodige Ugerninger. Og enhver mente, at Dommen var retfærdig.

Fangen aandede tungt; han frygtede — for første Gang i mange Aar. — Hvorfor var Barrabas valgt til Frihed af Folket, mens han skulde dø? Hvorfor skulde Barrabas leve! Han havde øvet langt grusommere Gerninger end han — i hvert Fald langt flere; for

LOGE NR. 5, D. S. S., RACINE, WIS., DRILL "TEAM", blev stiftet den 1ste Februar 1917 af Over-Sekretær Caroline Nielsen.

3. Række: Mrs. Elvine Jensen, Mrs. S. 2. Række: Mrs. Marie Larsen, Mrs. Ha skov. 1. Række: Miss Marie Petersen, Mrs. Christine Larsen, Mrs. Carla Johnson, Mrs. Ellen Anderson.

Madsen, Mrs. Martha Christensen, Mrs. Anna Hansen, Mrs. Rosalie Olsen. nnah Niesen, Mrs. Stella Andersen, Mrs. Anna Runge, Mrs Gertrud Krag- Mrs. Rose Larsen, Mrs. Anna Frederiksen, (Kaptejn Mrs. Kate Brownell), Mrs. Christine Larsen, Mrs. Carla Johnson, Mrs. Ellen Anderson.

han var den ældste! — Fangen hamrede sine tunge Lænker i Gulvet, skreg i Raseri. — Han vilde ikke dø — ikke nu! Hvorfor skulde Barrabas leve! Gid alle onde Aander maatte slide Barrabas og Landshøvdingen sønder Led for Led! — En Time igen — en eneste! Saa slæbte de ham ud til Korset. — Nej, han vilde leve! Hvorfor skulde Barrabas være fri, og han dø! Der var da vel Retfærdighed at kræve!

Han sled i sine Lænker; han bed i dem, han brølede som et dødsramt Stykke Størvildt? Mørket tyngede, vilde knuse ham; han maatte ud. Han vilde ud til Bjergene og de mørke Skove, ud til Livet, til nye spændende Kampe, og da skulde han vide at klare sig; ingen skulde overrumple ham. Og han skulde opsøge Barrabas og dræbe ham.

Dødsfangen krøb op i en Krog, satte sig med Knæene tæt under Hagen og raabte paa Retfærdighed. — Kain fik dog Lov at leve — og Josefs Brødre — og David! Jehova var nok streng, men retfærdig. — Hvorfor skulde han dø og Barrabas leve? Var det retfærdigt! — Barrabas var "Røvernes Konge", ikke han; og Kain slog dog sin egen Broder ihjel! — Nej, han vilde ud, de maatte lade ham gaa!

Han frøs; da sprang en brændende Sved ud af hans Krop, men snart gennemrystedes han atter af Kulde. Han græd, først ganske sagte, saa i klagede Hulk. — Hvem kunde hjælpe ham? Ingen — ingen; han var jo Røveren, som alle var bange for! — Jo han havde dog Kammerater — Fæller i Nord og Syd — Mænd, som han havde delt Kaar med! — Aah, de tænkte kun paa at hytte deres eget Skind; de længtes ikke efter Korsdøden.

Ingen Ven — ingen Hjælper; nej,

der blev nok ingen! — Fangen huskede Nazaret, hans Barndomsby, sin Moder, en Legekammerat — en fjern Fortid. Hans Graad tog til. Han vilde gerne se Nazaret igen, og Moderen og Vennen; men nu skulde han dø. Og maaske var hans Moder død — og Vennen. — Og han skulde dø; Vagten vilde snart hente ham.

Graaden tog ham helt, fik ham til at glemme Mørket, Ensomheden og den ventende Død, men kun i korte Minutter. Saa for han sammen; han var ike længer ene; der var kommen nogen ind, uden at han havde mærket det.

Det var vel Vagten, som skulde slæbe ham bort. — Men han vilde ikke dø, han vilde ikke med! Han vilde blive her, nede i Mørket. Han forlangte ikke andet end at blive her og dø her!

Han saa op og stivnede i Rædsel. Der var ikke een, men mange derinde; han kendte dem alle; han havde mødt dem før. Længst fremme stod den gamle Købmand, Betfagekøbmanden; det dybe Saar over hans Pande vødskede endnu, og der flammede Vrede i hans Øjne. Han truede. — Tæt ind til Købmanden stod en lille skælvende Dreng. Det var ham, der stred saa tappert for sin Moder og sig selv. Jo, han havde han ynket; men han havde ikke turdet skaane ham. — Der var den gamle Kone fra Skoven; hun saa saa mild ud. Det var hende, der sagde, at det gjorde ikke noget; hun vilde gerne dø. — Der var den romerske Soldat, og der Hyrden, som han slog ihjel lige uden for Betania. — Der var den skønne Pige med de bedende Øjne, der Tolderen med Pengesækken. der, og der og der! — Han skreg paa Lucifer — Djævelen — han maatte hjælpe ham.

Med eet var de alle paa een nær borte; men denne ene kendte han ik-

ke. Gæsten var tydeligt nok træt og bedrøvet. Om hans Pande laa en flettet Grenkrans med hvasse Torne, og han bar et Rør i Haanden.

Fangen stirrede paa den underlige Skikkelse, vidste, at han havde han ikke gjort Fortræd.

Nu rakte den ukendte to blodige Hænder frem imod ham; de bar Mærker af Nagler. Han viste ham et aabent Saar i Siden.

"Du tager fejl, det har jeg ikke gjort!" skreg Røveren og strakte afværgende Hænderne frem for sig. — "Det maa være Barrabas eller en anden. Det er ikke mig."

"Jo, det er dig!"

"Hvornaa gjorde jeg det?"

"Da du slog de andre."

Fangen forstod ikke Svaret, men at han var anklaget.

"Hvem er du?" spurgte han.

"En, som kender dig."

"Hvem?"

"Den, som kan frelse dig."

"Fra Korset?"

"Nej, fra den Død, der varer evigt."

"Hvor traf jeg dig — hvor saa vi hinanden?" skreg Røveren.

"I Nazaret."

"Der var jeg ikke i mange Aar."

Fangen var kommet op paa Knæene og laa og stirrede paa den sælsomme Gæst.

"Husker du Nazaret?" spurgte den fremmede.

"Ja."

"Og Tømmermanden Josefs Dreng — dine Kammerater?"

"Ja. Men bedst Jesus; han var ikke som vi andre Dreng. Han var engang min bedste Ven."

"Jeg er Jesus," sagde Gæsten.

Da skjulte Fangen sit Ansigt i Hænderne.

"Hjælp mig!" bad han. — "Vær hos

mig, naar jeg skal dø. Jeg har øvet meget ondt; jeg fortjener Korsdøden. Men jeg er bange."

"Jeg kommer, jeg vil være hos dig," sagde den trætte Gæst. — "Men du maa nytte Tiden, kende din egen fattige Elendighed.

"Jeg kender den, jeg kender den; var jeg blot aldrig født," stønnede Fanden.

Men da var han atter ene, og atter knugede Mørket ham; han skreg i dirrende Rædsel, indtil han faldt i Afmagt.

— Der var en, der strøg ham over Haaret.

"Marco, min Dreng, endelig naaede jeg frem til dig."

Han slog Øjnene op, saa ind i to Øjne, han kendte. Det var hans Moder; han laa med Hovedet i hendes Skød.

"Hvorfor kom du herved?" hviskede han. — To Fakler oplyste Rummet, og han saa, at hans Moder var blevet en gammel, forgræmmet Morlil.

"Jeg har ledt længe, men først her naaede jeg dig," sagde hun.

Der var Stilhed imellem dem en lille Stund, saa bekendte han: "Mor, jeg har syndet — hver Dag, og saa svært."

"Jo, min Dreng; jeg ved det."

"Kan Du tilgive mig? Du maa det, Mor; ingen anden vil det."

Hun nikkede. — "En Moder kan altid tilgive og glemme, hvad hun selv led; men hun kan ikke sone for sit Barn."

"Jeg soner jo selv," anklagede han.

"Ja, hvis du kan det. — Bed til Gud, min Dreng, at han vil være dig naadig."

Atter var der Tavshed imellem dem; hun strøg ham over Haaret, hviskede til sit Hjerte, at det maatte være stærkt; hun skulde jo trøste og styrke Drengen.

"Tror du, det vil vare længe — jeg mener paa Korset?" spurgte han.

"Nej, Marco, det tror jeg ikke."

Hun vilde drage hans Tanker bort fra den ventende Død og fortalte ham om Tømmermanden Josef og Marias Søn, Jesus, som var en mægtig Profet og gjorde store Undergerninger. — "De siger, at han er Guds Søn; Maria, hans Moder, siger det ogsaa."

"Han har været her, og han vil komme igen," sagde Marco. "Han vil være med mig til Højen."

"Bed ham slette din Synd; han er Herren — han er stor," sagde hun.

"Tror du, han kommer?" spurgte Røveren øngstelig.

"Ja, naar han har lovet det, kommer han, stol du kun paa det."

Han laa saa godt, hun strøg hans Kind; han følte sig som Barn paaany — Barn derhjemme i Nazaret.

Røveren Marco var paa Vej til Retterstedet, han gik mellem to Rækker Stridsmænd; hans Hænder var bundne paa Ryggen. — Hans gamle Moder faldt sammen, da de hentede ham, han kyssede hendes Kind til Farvel; men han var rolig, tilfreds med den retfærdige Dom, der nu skulde ske Fyldest. Bare eet øngstede ham en Smule, at Jesus ikke var kommet. Men han kom vel, ventede maaske paa Højen.

Der var mange Mennesker paa Bene, Mænd, Kvinder og Børn, og alle strømmede ud mod den triste Høj. Røveren Marco smilede træt. De vilde se ham paa Korset, se ham dø. Alle kendte hans Navn og havde frygtet ham.

Hvad var det, de raabte? — "Ned med Nazareeren!" — "Han siger, han

er en Konge!" — "Han skal dø, paa Korset med ham!" — Aah, jo, det var ham, deres Raab gjaldt — Røvernes Konge.

Omkring Højen var der sort af Mennesker. "Plads, væk!" advarede Stridsmændene. Saa huggede de sig igennem og naaede frem.

Tre Kors laa der Side om Side! Tre! — Marco saa sig om. — Aah, derhønde, omringet af Stridsmænd, stod en gammel Fælle fra mange Bataljer. Saa var han altsaa ogsaa færdig.

Men hvor var den tredje?

Med eet blev Røveren Marcos Øjne ganske sorte, og han skælvede som et Rovdyr før Springet. — Der, støttet af Soldater, omgivet af en Vagt, stod den tredje — Jesus, Marias Søn!

Nu slog en Stridsmand ham, de spyttede paa ham; tætte Skarer trængte frem, ikke for at befri ham, men for at sønderrive ham. — Aah, de maatte være gale, rent fra Sans og Samling!

I faa lynsnare Spring var Marco ved hans Side, huggede med sit Hoved en Soldat ned og skreg i fraadende Raseri: "Ikke ham, væk, slip ham dog!"

— Han sled i sine Baand. Havde han sine Hænder fri, skulde han splitte dem til alle Sider.

"Marco," sagde Jesus.

"Ja, Herre!"

Deres Øjne mødtes, og Marco blev rolig.

"Jeg er her, og jeg skal hjælpe dig!" sagde Jesus.

Da kyssede Røveren Jesu Kjortel og fik Fred. Og da Stridsmændene atter greb ham, smilede han, som var det Leg, det hele. — Nu vilde han ikke bytte med Barrabas.

— Dagen blev lang, Vejen frem trang; et Par Stridsmænd maatte hjælpe Røveren Marco det sidste Skridt ind over Dødens Tærskel. De hørte ham stønne:

"I Dag skal du være med mig i Paradis."

Og saa blev det Sabbat.

MORTENSFEST i Cordova, Nebr.

Besøg af Oversekretæren og flere
Omaha-Brødre.

Fredag Aften den 11te November afholdt Loge Nr. 177 sin aarlige Mortensfest, og mange af Brødrene med Familie deltog. Det ser ud som om vi hvert Aar faar flere og flere til denne Fest og vi ser næsten alle hen til den som den bedste vi har i Aarets Løb. I Aar havde vi som sædvanlig indbudt vor Over-Sekretær, Frank V. Lawson, til at deltage og samtidig havde vi Fornøjelsen at se Broder Ex-Overtillidsmand Fred Muller, fra Rockford, Ill. Broder Muller opholder sig for Tiden i Omaha og kom ud sammen med de andre Omaha Brødre, nemlig Juweler Brodegaard, Einer Clausen, Formanden for Nebrasikas General Komite og Politikaptajn Thestrup og desuden havde vi Broder Hansen fra Neenah, Wis., som tilfældigt var i Byen den Aften paa Gennemrejse.

Efter det udmærkede Maaltid hørte vi Taler fra de forskellige Besøgende og da Broder Christoffer Petersen, som var Ordstyrer, kom til den sidste Taler, Thestrup, oplyste han, at Forsamlingen vist hellere vilde høre en Sang fra denne Broder, og jeg skal sige det var en Fornøjelse at høre

disse. Efter Haandklappet at dømme var han uden Tvivl den som gjorde mest Lykke. De Omaha Brødre maa nu nok ellers komme lidt tidligere næste Gang, for vore Damer holder ikke af at vente saa længe med Maden, men ifølge Broder Thestrups Udtalelser, var Grunden vist nærmest den, at Over-Sekretæren havde kørt over en Hund paa Vejen.

14 store Gæs maatte "strække Hals" i Aar, og alt var udmærket tilberedt. De besøgende overrakte Damerne en stor Box Candy som en Paaskønnelse af Inbydelsen og det var en Fornøjelse at se alle svinge sig til Tonerne af Orkesteret. Omkring ved Midnat blev der serveret Kaffe og Kager, hvorefter de besøgende tog tilbage til Omaha, en lille Svipstur paa ca. 230 miles.

Alderdomshjemmet i Metuchen, N. J.

Nu da Konventionen i Omaha har vedtaget at anvende Alderdomsfondet til Udbetaling af Pengehjælp til gamle og trængende Brødre, mener Undertegnede at Tiden er inde til at slaa til Lyd for en samlet Optræden af Østens D. B. S. og D. S. S. Loger, til Understøttelse af det danske Alderdomshjem i Metuchen, N. J., der hidtil med stort Besvær og Opofrelse er bleven holdt gaaende af nogle faa D. B. S. og D. S. S. Loger, samt individuelle Medlemmer af disse to Organisationer.

Saalænge Spørgsmaalet om Anvendelsen af Alderdomsfondet var uafgjort, var det paa sin Plads at forholde sig afventende, for det Tilfælde, at Konventionen muligvis vilde overtage de forskellige, allerede eksisterende Hjem. Men nu, da denne Sag er afsluttet, er Tiden kommen, da der bør agiteres for, at D. B. S. og D. S. S. i de østlige Stater ikke længere holder sig tilbage fra at give deres udelte Understøttelse til deres eget Alderdomshjem.

Generalkomiteen for de østlige D. B. S. Loger har nu eksisteret i tre Aar. Der har været afholdt Aarsmøder hvor Delegater og besøgende Brødre er kommet sammen og har festet med hverandre, — haft hvad man kalder "en god Tid," hvilket jo altsammen kan være i sin Orden. Men — hvilke vigtige Spørgsmaal er der bleven forhandlet og taget Stilling til, ved disse aarlige Møder? Jeg mener ikke saadanne Spørgsmaal som Hovedkonventionen alene har lovlige Ret til at afgøre; disse blev jo ganske vist diskuteret ved sidste Aarsmøde i Perth Amboy, men til hvad Nytte? Diskussionen endte gerne med at det anbefales Delegaterne til Hovedkonventionen at arbejde og stemme for "de bedste" Forslag, — en intetsigende, men tillige meget naiv anbefaling, som Delegaterne med en god Samvittighed kunde sige Ja og Amen til.

Jeg ønsker ikke at undervurdere disse aarlige Stævner, ej heller misunder jeg Delegaternes dertil den fornøjelige Tid med Banket, Bal og anden Underholdning, men hvis disse Sammenslutninger af D. B. S. Loger vil hævde deres Eksistensberettigelse, saa maa de have et højere Formaal end blot og bar Selskabelighed.

Det er ørkesløst ved Aarsmøderne at diskutere Spørgsmaal vedrørende Samfundet i sin Helhed, som kun Ho-

vedkonventionen har lovlige Ret til at afgøre; thi selv om Delegaterne i et vis Distrikt kunde blive enige om en samlet Optræden i Favør af dette eller hint Forslag, — hvilket langt fra altid er Tilfældet, — saa er der Delegater fra maaske ti andre Distrikter der har andre Ideer og Anskuelser. Saadanne Spørgsmaal bør den enkelte Loge tage Stilling til for sig selv og instrueres dens Delegat i Henhold dertil.

En anden Sag er det, at kunne samles om et Spørgsmaal eller en Sag der særlig berører Medlemmerne indenfor deres eget Distrikt. Hvilket bedre og ædlere Formaal er der, end at kunne være med til at skabe en økonomisk sorgfri Alderdom for vore gamle og trængende Brødre og Søstre?

Jeg henstiller til enhver D. B. S.-Loge i Østen der tilhører Generalkomiteen, at de ligeledes bliver Part-havere af Alderdomshjemmet i Metuchen, N. J.

Der er en Sag og et Foretagende som vi alle burde kunne samle om, og hvis vort paaberaabte Broderskab er andet og mere end en Floskel og et tomt Mundsvejr, saa vil alle Logerne paatage sig deres retmæssige og retfærdige Andel af den Byrde, som nogle faa Loger hidtil har maattet bære.

Haabende at disse Linier maa foranledige andre Brødre til at tage Kampen op for Hjemmets Velfærd og Fremtid, forbliver jeg,

Med broderlig Hilsen,

F. F. HANSEN,
Loge Nr. 172.

Adresse Forandringer.

Sekretærer:

134—H. C. Mortensen, Box 94, Ringsted, Iowa.

248—Clemen S. Randbeck, 10443—106th Street, Ozone Park, N. Y.

Kasserer:

14—Gothard Sorensen, 6416—22nd Avenue, Kenosha, Wis.

52—Carl Madsen, 210 Ida St., Joliet, Ill.

236—Christ Christiansen, Pilger, Neb.

32—Jens M. Dahlgaard, 176 Ocean Ave., West Haven, Conn.

313—Axel H. Juel, 1135—51st St., Milwaukee, Wis.

55—John Hansen, 1214 Peck Street, Muskegon, Mich.

Mødetid:

87—2den og 4de Tirsdag i Covenant Hall, 515 Tremont St., Boston, Mass.

171—2den Mandag.

ÆVENTYR PAA FODREISEN

Klip dette ud og send det med 25 Cents i Frimærker eller Sølv, saa vil vi sende Dem "Kvinden og Hjemmet" med de to Bilag "Mønstertidende" og "Vort Bibliotek", portofrit i 3 Maaneder, hvis De ikke er Abonnent nu, og tillige sende Dem portofrit

Æventyr paa Fodreisen

af Chr. Hostrup, godt Papir, nye Typer, pænt Omslag.

"Kvinden og Hjemmet" er det eneste illustrerede Kvindeblad i vort Sprog i Amerika. Benyt dette specielle Tilbud nu og indsend straks.

Kvinden og Hjemmet, Cedar Rapids, Ia. Skriv efter Prøve No. som leveres frit.

Det danske Brødersamfunds Blad

Official Publication of the
Danish Brotherhood in America

Published monthly by the Danish Brotherhood of America, under auspices of its supreme officers. Frank V. Lawson, supreme secretary, 718 Omaha National Bank Bldg., Omaha, Nebraska.

POSTMASTER:—Address all communications to 500-514 N. Dearborn Street, Chicago, Ill.

Chicago Office:
Magnus Sorensen ..... Printer
500-514 N. Dearborn St., Chicago, Ill.

"Entered as second class matter April 15, 1925, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of October 3, 1917, authorized April 15, 1925."

Officers of the Supreme Lodge:

Supreme President—John Christensen, 1825 Reading Road, Cincinnati, Ohio.

Supreme Vice-President—Claus Jensen, 4429 Leland Ave., Chicago, Ill.

Supreme Secretary—Frank V. Lawson, 718 Omaha National Bank Bldg., Omaha, Nebr.

Supreme Treasurer—Rolf Rasmussen, Franksville, Wis.

Supreme Trustees—Chairman, Julius Andersen, 4511 Forest Park Blvd., St. Louis, Mo.; Trustees—Carl Mygind, 378 Golden Gate Ave., San Francisco, Calif.; Henry Hansen, 435 Laurie St., Pert Amboy, N. J.

1ste DECEMBER 1927

JULETRÆFESTERNE

i Det danske Brødersamfund!

Med stærke Skridt nærmer vi os Julen. Om faa Uger vil man atter i de fleste danske Hjem ud over Amerika have travlt med at forberede til Julehøjtiden, for at fejre denne Fest paa god gammel dansk Maade. — Det er en af det gamle Lands smukkeste og mest stemningsfulde Højtider. Det er Børnenes og de fattiges Højtid, mere end nogen andens. Overalt i Europa fejres Juleaften som den herligste og smukkeste af alle Højtider. — Herovre blandt Amerikanerne, er det iørst Juledag at Julehøjtiden træder ind; men blandt Europæerne ser man Aar efter Aar Juletræet tændt i Stuerne, og de smukke Julemelodier lyder fra de glade Barnestemmer som en herlig Musik, og Tankerne om Barndomshjemmet melder sig hos Udvandreren, mere end paa nogen anden Festedag.

Men foruden den hjemlige Julefest, glæder de fleste danske Børn herovre sig ogsaa til at komme til at deltage i en eller flere af de altid saa smukke og stemningsfuldt arrangerede Juletræfester, hvor Juletræet er større og mægtigere end i Hjemmet, og hvor Børnene kan mere sig sammen med andre danske Kammerater, som de ikke hver Dag har Lejlighed til at se og tale med, og hvor det danske

Sprog og de danske Julesalmer prentes ind i den lille glade Barnesjæl og giver en Genspejling af Forældrenes Julefest derhjemme i Fædrelandet og præger deres danske Herkomst. Disse Juletræfester afholdes som Regel i de danske Kirker og i de forskellige danske Foreninger, og mange Børn er saa heldige at komme med til flere end et af disse store Juletræfester, særlig i Storbyerne, — og lad dem komme, de kære Smaa! — Thi Julen er en rigtig Børnenes Fest! — Og en smuk dansk Skik holdes derved højt i Ære.

Brødersamfundets Medlemmer kender disse Børnenes Forventninger og de fleste Loger Landet over plejer at tilfredsstille disse Krav paa den smukkeste Maade og vilde det ikke ogsaa være Synd andet, end vedblivende at opretholde denne smukke danske Skik. — Det danske Præg i Hjemmene forsvinder mange Steder hurtigt nok, og mange Børn vokser op uden noget andet Minde om det danske i deres Forældres Herkomst, end netop Erindringen om den herlige Juleaften og de dejlige danske Juletræfester, som Far og Mor altid tog Børnene med til i den store danske Forening som hed: Det danske Brødersamfund! Og der forstod de rigtig at fejre Julen!

Brødersamfundets Loger i Amerika bør vedblive at værne om disse smukke Juletræfester og lad os haabe, at der i hver eneste D. B. S. Loge findes Mænd og Kvinder, der har saa megen Kærlighed til Børnene og Julen, at de vil paatage sig Arbejdet ved et saadant Arrangement, selv om ogsaa "Santa Claus" faar Æren af at være Hovedmanden for hele den smukke Fest. — Disse danske Kvinder og Mænd vil derved have udført et stort og smukt Arbejde for at holde en af det danske Folks smukkeste Højtidsfester i Ære.

DENMARK

How futile is my yearning to portray,
And fittingly a vision to convey
The rarest beauty of the Danish Isles.
O Denmark! country where all nature
smiles,

Where wavelets hum their music on
its coasts.

Enhancing land where fragrant
flowery hosts

Do soothe one's sense with view of
balmy vales

Where grows the waving grain in
fertile dales.

Endeavors though sincere, cannot
outline

The panoramic spectacle so fine,
Of Danish seas where blows a gentle
breeze

Where vessels smoothly sail, or rock
at ease.

On shore majestic beechwood forests
grow;

One sees the sparkling brooks at
leisure flow;

Sees cities with their roofs of chining
tile,

And buildings tall with spires one
sights for miles.

For centuries have bards in thrill-
ling ways

Sung Denmark's praises in their lyric
lays;

ALDERDOMSFONDET

Medlemmer, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen af dette Fonds Midler, maa henvende sig til Logens Sekretær og faa udleveret Blanketter til Brug for samme — Disse blev tilsendt alle Logerne i November Maaned, og efter at være udfyldt og underskrevet af Medlemmet, maa den indleveres til Logens Sekretær og af Logen indsendes til Hovedkontoret inden den 15. December 1927.

Lovene foreskriver, at kun Medlemmer over 65 Aar kan komme i Betragtning ved Udbetalingen af dette Fond. Flere Medlemmer har tilskrevet mig direkte vedrørende dette Fond, men da Spørgsmaalet først maa tages op i Logen, vil jeg henstille, at Medlemmerne henvender sig direkte til Logens Sekretær og faar udleveret Blanketterne gennem Logen.

Med broderlig Hilsen

FRANK V. LAWSON, Oversekretær.

Have told the stories of accomplish-
ment
Of Danish heroes in their warlike
bent;
Of gifted men in cities and on farms;
Of gentle women and their winning
charms;
But never poet, ardent though his
zeal
Could Denmark's splendor, properly
reveal.

Spokane, Wash.

WILLIAM KOCH.

NATIONAL ORIGINS CLAUSE

Tale holdt af Senator Shipstead af
Minnesato, ved The Von Steuben
Society of America i Mecca
Temple, New York City,
Tirsdag den 15. Febr.
1927.

(Continued from November Issue.)

Doctor Hill could testify that

Of the population that was between
35 and 40 years of age in 1920 and
was, therefore, born between 1880 and
1885, 76 per cent had native parents,
and of those that had native parents,
82 per cent had also native grand-
parents; 82 per cent of 76 per cent is
62 per cent. So, of the population
between 35 and 40 years of age in
1920, 62 per cent had native grand-
parents.

Now, while this method seems rela-
tively reasonable for age groups up
to, say 60 years of age, it becomes
progressively less satisfactory as use
is made of average of percentages
based upon higher age groups. I un-
derstand that the experts themselves
are disinclined to attach much weight
to the average percentages for native
parentage of those born prior to 1830
who were, of course, more than 60
years of age in 1890. It hardly needs
to be pointed out that the number
of persons on the basis of whose re-
turns averages might be established
necessarily shrinks with each suc-

cessive census. In a word, it is the
census of 1890 upon which in the last
analysis the conclusions must rest as
to the proportion of the population
since 1790 represented by the descend-
ants of the population at that time.
But taking this method as indicative
of the trend and for what it is worth,
the experts arrived at the following
results:

Census year	Total	
	white population	Native Immigrant stock
1890—55,101,258	30,342,466	24,668,792
1900—66,809,196	34,272,951	32,366,245
1910—81,731,957	38,101,175	43,630,782
1920—94,820,915	41,288,570	53,532,345

In other words, the total population
in 1920—always making the exclu-
sions which the law requires and
which I have previously indicated—
of 94,900,000 this system of calculation
would give you 41,200,000 as descended
from the white population in the
United States in 1790 and 53,500,000
descended from and including white
immigrants, that is to say, European
immigrants arriving in this country
since 1790.

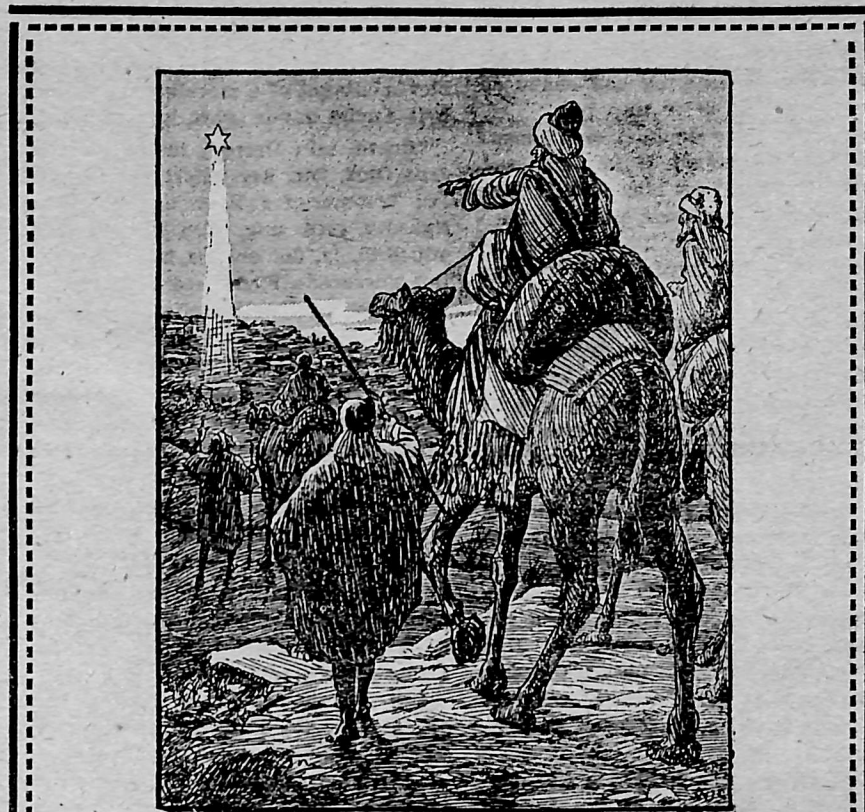
For the moment I shall pass to the
third task of the investigators, name-
ly, the distribution of these 53,500,000
of so-called immigrant stock. Now,
this is one of the most unsatisfactory
aspects of all the tasks the statisti-
cians had to undertake, because it in-
volves, not merely the endless polit-
ical and geographical changes which
have occurred in the nineteenth cen-
tury on the continent of Europe and
its adjacent islands, but also the cor-
rect distribution of our immigration
for a century and a third over that
entire period. It is a matter of con-
siderable importance how you will
determine what proportion of the pop-
ulation in 1920 is attributable to this
or that immigrant stock. For ex-
ample, 50,000 Germans entering the
United States in a given year in the
middle of the nineteenth century
signify rather more as factors deter-
mining the composition of the popula-
tion in 1920 than 50,000 Germans
entering the country in 1900. So a
series of methods had to be devised
including this method of retrogressive
percentages which have been ingeni-

ously contrived for getting at the population descended from the white population in 1790; in order to distribute the immigrant white stock among foreign-born white themselves, the children of immigrants and the grandchildren and great-grandchildren of immigrants. This was done, with the result that we have an estimated total in 1920 of 13,700,000 foreign born, 19,100,000 the children of immigrants and 20,600,000 the grandchildren and great-grandchildren of immigrants.

The foreign born themselves and the children or immigrants can be allocated by data contained in the records of the censuses from 1890 to 1920. The foreign born can be classified by the country of their birth, although, as I have remarked earlier, anything that happened before the war is a most unsatisfactory basis for classification. The children of immigrants can be classified by the country of their parents; here, of course, the objection just made to the validity of classification of the foreign born themselves is of even greater practical force. As for the grandchildren and great-grandchildren of immigrants, constituting 20,600,000 of people on January 1, 1920, there is no data within the possession or conceivably within the reach of the Government of the United States which will throw anything more than arbitrary and conjectural light upon their ethnographic distribution. More than one-quarter of these provisions of the act of 1924 are, therefore, incapable of any dependable and proper classification, that is to say, more than 20,600,000 of the 94,800,00 whom the law directed the executive to chart as to their racial origins, "as nearly as may be!"

Let me turn back to the second phase of the problem, namely, the proper distribution of the 41,200,000 or so-called native stock; that is, those hypothetically descended from the white stock present in 1790. Here, of course, the investigators were compelled to consider where the white population of 1790 had itself originated. Such consideration would lead to an almost endless exploration of several centuries of colonial history. Feeling themselves under the necessity of presenting some sort of tentative report within a year or two, the investigators decided to content themselves with the enumeration made in 1790.

This census of 1790 happened to contain records of family names. It is not in order to enter into the reasons for the gathering of names in connection with the census. The fact is simply that century and a quarter after the census of 1790, the Bureau of the Census published an elaborate monograph entitled "A Century of Population Growth," Washington, 1909. Of the 27,337 surnames that have survived of those that were reported, a classification was made either on the basis of such knowledge of family origins as the clerks in the Census Bureau in 1908 or 1909 may have possessed or on that of such consultation of local historical societies as they saw fit to make. They included merely the following nationalities: "English, Scotch, Irish, Dutch, French, German, Hebrew, and all others." It was rather interesting to observe that in the case of States the schedules of which had not survived, such as for example, New Jersey, those who

JUL

Naar Solen er slukket og Dagen som død
nedsænkes i Skyggernes Nat,
naar glemt er hver Sang fra din Sommertids Glød
og blegnet hver Blomst i din Hat —
som vildfarne Fugle, der trænges
og søger sig Skjul,
du længes
mod Lyset i Barndommens Jul.

Der lokker en Latter, der kalder en Klang,
der bedes saa barnlig en Bøn,
mens midt gennem Mulmet der stiger en Sang.
hvor Engle neddaler i Løn.
Ak, vildfarne Tanker — ak, Drømme —
dit Haar er jo graat!
Lad strømme
de Længsler mod Glemselens Slot! —

Du bygged et Bolværk af Bobler, som brast,
af Glæder, som glinted — og gled!
af selvlavet Styrke, — og Stormenes Kast
dig styrted mod Afgrunden ned.
Du synded og sørged og trængtes,
du famled og faldt —
og længtes
mod Lyset og Freden trods alt!

Se, nu er det Jul! Der er Jubel deri
for Sjæle, som længes mod Sejr;
de fattigste Fanger vil han gøre fri
og føre dem frelst til sin Lejr.
Hans Rige er skjult for de vise; —
umyndige smaa
vil prise
Barn Jesus i Bethlehems Vraa!
Th. S. Rørdam.

undertook to make this distribution were obliged to depend upon the analysis of the population of the various counties of New Jersey made by the corresponding secretary of the New Jersey Historical Society, a sample of

whose calculation would be the following: "I would approximate the percentage of nationality in 1790 for Burlington County, as, Welsh 5 per cent, Swedes 5 per cent, Irish 10 per cent, English 80 per cent."

JULESTORM.

Af Svend Rindholt.

Der blæste en skarp Kuling fra Nordvest, da Jens Oluf ved Tretiden begyndte Hjemturen fra den lille Stationsby, hvor han havde gjort sine Juleindkøb.

Han havde omkring ved 9 Kilometer at gaa, og de to sidste gik tilmed gennem øde, sandede Strækninger, hvor Stjerne snoede sig tungt over lange, kedsommelige Bakkedrag.

Naar man er 12 Aar og er en rask Dreng, betyder en March paa 9 Kilometer ikke Alverden, og til enhver anden Tid vilde den lille Plejedreng fra Fyret ogsaa have taget det som en fornøjelig Sport.

I Dag gik Turen imidlertid trægt. Ikke lutter lyse Tanker fyldte hans Sind, til Trods for, at Julen stod lige for Døren.

Han havde haabet saa inderligt, at Far var naaet hjem. Aften efter Aften gennem lange Tider havde han givet dette Ønske en særlig Plads i sin Bøn.

At Far kom hjem, betød en virkelig Jul. Plejefaderen, den gamle Fyrpasser, var altid god imod ham, men det var alligevel ikke det samme — og Jule træ maatte han altsaa undvære igen i Aar.

Haabet voksede, men visnede snart paany. Der var dog noget, der stadig blev tilbage i Tankerne, og som ikke lod sig rokke selv af alle mørke Udsigter.

Han havde jo bedt Gud om det — og Gud formaaede alt — skønt ingen anede noget om, hvor Skibet var, og intet Brev var kommet — og det var Juleaften i Morgen.

Der var intet andet for — han maatte bede engang endnu, og mens han stred sig frem mod Blæsten, foldede han sine Hænder og fortalte atter Gud hvor glad han vilde blive, dersom Far dog maatte faa Lov at være hjemme nu til Jul.

Blæsten var efterhaanden steget til Storm. Fra det fjerne hørte Drenge Havets tunge, dumpe Drøn. Det faldt nu og da ind med heftige Hagelbyger.

Han fremskyndede sine Skridt og sagtnede kun Farten, naar Vejen krøb tungt over en særlig høj Bakke.

Endelig naaede han Krydset ved Hovedvejen langs Klitterne og stod et Øjeblik og henfaldt i Forundring. Hylende og fløjtende for Stormen gennem Mørket, og Havets Torden var nu ganske nær ved.

Han undrede sig over, at Fyret ikke var tændt, og i et Nu var han grebet af Uro og Angst.

Han var stor nok til at forstaa, at noget alvorligt maatte være sket, og han begreb, at Lyset fra Fyret havde Betydning, ikke mindst naar det stormede saa haardt og vildt som nu.

Han løb saa stærkt, han kunde, ad den sandede Sti. I Mørket foran ham lyste en Rude, og omsider vandt han frem til Fyrtaarnets Fod, rev Døren op, men standsede paa Tærskelen.

Den lille Petroleumsmotor arbejdede med den sædvanlige, hæse Stønnen, og Dynamoens snurrede — men Plejefar var borte.

Graaden sad ham pludselig som en Grød i Halsen, og han blev staaende raadvild og skælvende af Angst.

Forsigtigt løftede han Hovedet og kiggede op i Mørket, der laa over hans Hoved som en tæt, sort Mur.

Taarntappen kunde han følge et lille Stykke op, saa blev Trinene borte og alle Omrids udviskedes.

Han vovede sig tøvende nogle faa Skridt frem og stod og stirrede frygt-somt paa Motoren og Dynamo. Han vidste fra Plejefar, at det var dem, der lavede Lyset, og han kunde ikke begribe, hvorfor det da var mørkt, naar de begge løb og snurrede, som om intet var i Vejen.

Han blev opmærksom paa en Staldlygte, der stod og brændte i et Vindue og forstod nu, at det var den, han maatte have set ude paa Vejen. Den formaade kun at kaste et dæmpet Skær ud i Rummet, men dens Lys, der syntes det eneste levende her i Mørket, indgød ham en Smule Mod, og han gik frem for at tage Lygten.

Hans Fod stødte i det samme mod noget haardt og tungt. Med et Skrig sprang han frem og greb skælvende efter Lygten.

Han vendte sig rystende og forbedrede sig paa det værste, men blev paa en Gang glad og ængstelig ved det, han saa.

Lygteskæret gled hen over den gamle Fyrpassers Ansigt, hvis Træk var fortrukket som i voldsom Smerte.

Jens Oluf ruskede i ham, men uden Resultat, og et Øjeblik var Graaden ved at tage Overhaand over Drengen. Saa pludselig tog han sig sammen og blev rolig igen.

Der var kun een Ting at gøre, det var da let at forstaa, og det var hurtigt at skaffe Hjælp til Plejefar og til Fyret. Han stillede Lygten fra sig paa Gulvet og styrtede ud i Mørket — løb, med Vinden i Ryggen, som gjaldt det hans Liv.

Det var bare om snarest at naa Fyrmesterens Bolig.

Hundrede bange Anelser drog gennem hans Hjerne. Han skælvede af Spænding og lønlig Frygt.

Tankerne for som Lyn gennem Hovedet.

Sæt nu, der strandede et Skib i Nat, og tænk om Plejefar laa og var død.

Maaske var Fyrmesteren taget til Byen — maaske kunde han ikke engang bjerge sig selv.

Endelig naaede han Krydset ved Hovedvejen, forpustet og udmattet, drivvaad af Svæd.

Nu blot en kort Strækning, saa var Maalet naaet.

Haglens smeldede mod Vejens Grus, Blæsten peb, og Havet brølte i det fjerne.

Hvad var det! Han vaklede og greb sig til Lænden. En voldsom Smerte næsten tvang ham i Knæ — hæftige Sting i den venstre Side.

Det sortnede for Øjnene, og langsomt sank han sammen, greb for sig i Mørket og faldt ind over Vejen.

Alle hans Tanker gled i det samme bort, og han blev slap og kraftløs og syntes ikke, han kunde røre sig. Han følte sig bare saa uendelig træt og vilde hvile og sove og slet ikke tænke paa noget.

Hovedet gled fra Armen ned mod Vejens haarde Bund, og saa slumrede han ind midt i Ødet og Stormen.

10 Minutter senere ramtes hans Ansigt af en skarp og blændende Stråle af Lys.

Et blygraat Automobil var standset foran ham. To Herrer sprang ud og forsøgte at faa ham rejst.

De bar ham ind i Vognen og tumlede med ham.

Jens Oluf slog pludselig Øjnene op. Hovedet syntes ham saa tungt,

saa tungt; og alt han fik fremstammet var:

“Fyret er slukket.” Et Øjeblik efter gentog han Ordene, og saa endnu en Gang, før han atter sov ind.

Herrerne talte dæmpet med hinanden. Generalkonsul Holm fik saa Amtskortet frem og blev hurtigt klar over, hvor det var, man befandt sig.

I rivende Hast for Bilen af Sted og drejede ved Vejkrydset til venstre mod Kysten.

Nu holdt de foran Fyret, og Chaufføren sprang ud. Senere fulgte Konsulen med Jens Oluf i sine Arme.

Drengen blev baaret ind og lagt til Hvile paa en Slagbænk, medens Herrerne i Forening fik Fyrpasseren kaldt til Live.

I mindre end et Minut var man klar over Situationen. Den gamle var blevet ramt af den elektriske Strøm. Fyret var gaaet ud som Følge af en Kortslutning, og den gamle havde saa forsøgt paa at udbedre Skaden. Han havde hentet en Lygte og vilde efterse Afbryderen, men var atter blevet ramt og havde mistet Bevidstheden ved Slaget.

Chaufføren, der heldigvis var Mechaniker af Fag, gik straks i Gang med at undersøge Ledningen. Et Øjeblik efter fandt han Kortslutningens Aarsag, fik nye Sikringer anbragt og satte Strømmen til. — Rummet blev pludselig oplyst, og Fyret var atter tændt. Den mægtige Linse i Toppen drejede rundt, og i hastige Blink kastedes Lysstråler ud over Havet.

Efter en kort Forhandling mellem de to Herrer fra Bilen, var den Bestemmelse truffet, at Chaufføren blev tilbage for dels at passe Fyret og dels tage sig af den gamle.

Jens Oluf, der stadig laa, som han sov, blev baaret ud i Bilen af var-somme Hænder.

Hr. Holm tog Plads paa Førersædet; Bilen satte sig i Gang og forsvandt i Mørket i en svimlende Fart.

Kl. 7 havde den naaet sit Bestemmelsessted og rullede gennem Vognporten til den Proprietærgaard, hvor Konsulen havde besluttet at fejre sin Jul. — —

Yderst forbavset vaagnede Jens Oluf. En ældre, velklædt Herre bød ham venligt Godmorgen og forklarede, at Konsulen snart kom tilbage; han var taget til Byen i en tidlig Morgentime.

Drengen var i Klæderne i Løbet af et Minut.

Senere sad han bænket ved et eventyrligt Frokostbord i en vældig fin Stue med en kæmpemæssig Kamin, i hvilken der blev fyret med rigtige Bøgekuder.

Manden fortalte, hvad der var sket den foregaaende Aften, alt imens han tvang sin forbavsede Gæst til rigtig at tage til sig af de lækre Sager.

Jens Oluf førtes siden gennem Stald og Lade og drog derefter, ledsaget af den venlige Hr. Bang, gennem Stuehusets Værelser med dets mange Seværdigheder. Der var store Malerier og mærkværdige Møbler, der var blinkende Sabler, hængt op i en Vifte, gammeldags Pistoler og et lille Barkskib i et Glasskab.

Paa sin Vej gennem Huset saa han i en Døraabning et Par Karle, der var i Færd med at skrue Fod paa en mægtig Gran, men Hr. Bang lukkede smilende Døren til og trak ham videre hen mod Trappen, der førte op til Loftet.

Heroppe stod gamle Egekister paa Rad, og netop da man var i Færd

med at undersøge disse, hørtes fra Gaarden et Signalthorns Tuden.

De skyndte sig ned i Gaarden og blev modtaget af Generalkonsul Holm, hvis Ansigt var et stort, lysende Smil.

“Bravo, min Dreng”, raabte han til Jens Oluf, “du har udført en Bedrift. Jeg kommer fra Byen og har gode Nyheder med mig. Du har bjerget mit Skib, ja, det er lige, hvad du har. Det passerede Fyret ved Sekstiden i Aftes, og det var visselig ikke langt fra, at Revlerne fik Tag. Men godt, min Dreng, at vi kom tidsnok frem.

Netop da det kneb allermost for dem derude, tændtes det frelsende Lys i Mørket, og man undslap ved et Under og kom klar af Land.”

Jens Oluf blev naturligvis meget interesseret, og Hr. Holm maatte aflægge en udførlig Beretning.

Skibet, der tilhørte Konsulens Rederi, skulde anløbe Esbjerg, Lillejuleaften, men Stormen kom over det, da Skagen var passeret.

Paa Turen ned langs Kysten var alt forløbet vel, indtil man hen under Aften — ud for Fyret her i Nærheden — var kommen ud af Kurs og drev ind imod Land.

Styrmanden ombord havde saa overtaget Føringeren, han var kendt med denne Kyststrækning og mente at kunne klare den.

Da var det, det frygtelige Øjeblik indtraf. Fyret slukkede, og alt Haab syntes ude. Damperen laa underdrejet for Stormen en Tid, men saa var det som alt svigtede, og en Stranding syntes uundgaaelig.

Styrmanden havde næsten opgivet det hele; for en Stranding i det Vejr vilde blive den visse Død. Men da alt Haab syntes ude, knugede Styrmanden endnu fastere om sit Rat og bad til den Gud, der raader for Storm og Sød, og et Øjeblik efter blinkede Fyret inde fra Land.

Det var, som om hele Mandskabet fik nyt Mod, og to Timer senere var Skibet udenfor enhver Fare. “Ja, det er en god Mand, Styrmand Warming”, det er sikkert.

“Warming, min Far!” Jens Oluf var sprunget op.

“Din Far! Hvad siger du?” ogsaa Konsulen havde rejst sig.

Drengen spurgte videre i aandeløs Spænding. “Var det Damperen ‘Jellinge’, der sidst var i Norge?”

Konsulen nikkede og udbrød: “Ja, netop, men hvad siger du, Dreng, er Warming din Fader?”

Spørgsmaalet blev ikke besvaret paany, men et Øjeblik efter rullede en Bil ind mod Byen, med en venlig Proprietær og en utaalmodig Dreng

paa Bagsædet og selve Generalkonsul Holm som Chauffør.

Da den 3 Timer senere tog Hjemvejen i et Sus, sad der endnu en Passager paa det rummelige Bagsæde.

Proprietæren var om muligt mere venlig, men til Gengæld var Jens Oluf ikke fuldt saa utaalmodig.

Den tredie, Styrmand Warming, var som alle straalende glad.

Paa hans Ansigt stod den samme lykkelige Forventning at læse, som ogsaa tydeligt var udtrykt i Sønnens smilende Træk.

I Krydset, hvor Stien gennem Klitterne skærer Hovedvejen, svingede Bilen til venstre og tog Retning mod Fyret.

Chaufføren og den gamle maatte med i Bilen, efter at Hr. Holm pr. Telefon havde forelagt Fyrmesteren Sagen.

Kl. 6 stod Jens Oluf helt bleg af Forventning i en ganske bestemt Gang ved en ganske bestemt Dør.

Han havde staaet paa samme Plet en Gang tidligere i Dag, og vidste, hvad der vilde møde ham i Stuen derinde.

Det skal siges med det samme, at han ikke blev skuffet.

Sammen med Far og Plejefar, Konsulen og Proprietæren, Chaufføren og de Tjenestefolk, han havde hilst paa i Formiddag, blev han lukket ind i en Stue, der var overfyldt af Jul.

Træet kunde daarligt være derinde, og pyntet var det, som han aldrig havde set Magen til, og der var Lys, langt flere, end han kunde tælle i Hast.

Paa et stort Bord laa Pakker og saa fristende ud, men først maatte man gaa til Bords og spise Risengrød og Gaasesteg.

Da man senere vendte tilbage til Herlighederne paany, stod Konsulen frem og holdt en hel lille Tale.

Han beundrede Jens Oluf for hans Handlekraft og Mod og tiløjede nogle kørne Ord om hans Far.

Til sidst løb det næsten rundt for vor Ven. Han overværede i en rent ud drøbbeagtig Tilstand det Øjeblik, da Konsulen gav hans Far sin Haand og sagde, at han havde besluttet at gøre ham til Kaptajn, og han maatte knibe sig i Armen for at tro, at han var vaagen, da Hr. Holm henvendte sig til ham, og udtalte Løftet om til sin Tid at ville sørge for, at han kom til at læse, for det havde Faderen fortalt, var Jens Olufs største Ønske.

Den Jul glemte Jens Oluf aldrig; men han glemte heller ikke at sige Gud Tak for den dejlige Fest og Oplevelse, han havde haft.

Glaedelig Jul!

ønskes alle Medlemmer og deres Familier

af

OVERBESTYRELSEN.

Dødsfald anmeldte siden sidste Rapport.

Loge Nr.	Navn	Logens Bynavn	Dødsalder	Optaget	Død	Fødested	Dødsarsag		
49	Godtfred Christoffersen	San Francisco, Cal.	67	Aar	1896	5. Okt. 1927	Gørløv Sogn, Holbæk	Chronic Myocarditis	\$ 347.37
3	Hans J. Hansen	Davenport, Iowa	86	Aar	1882	12. Okt. 1927	Nybølle, Als	Suicide	1000.00
49	Theodor C. Krohucke	San Francisco, Cal.	55	Aar	1910	10. Okt. 1927	København	Tabes Dorsalis	919.98
50	Hans L. Hansen	Port Chester, N. Y.	62	Aar	1895	6. Okt. 1927	Frederiksborg Slots Sogn	Pulmonary Embolus	500.00
67	Find P. Hansen	Fresno, Calif.	67	Aar	1896	12. Okt. 1927	Odense Amt	Pneumonia	683.76
1	Niels Nielsen	Omaha, Neb.	47	Aar	1899	28. Okt. 1927	Millard, Neb.	Apoplexy	907.83
35	James K. Petersen	Chicago, Ill.	67	Aar	1897	7. Okt. 1927	Dronninglund Sogn	Arterie Sclerosis	341.33
35	Peter V. Hansen	Chicago, Ill.	37	Aar	1922	31. Aug. 1927	Stubbekøbing	Accidental Fall	500.00
84	Niels P. Hansen	Lincoln, Neb.	63	Aar	1908	22. Okt. 1927	Slagelse	Myocarditis	500.00
35	John E. Nelson	Chicago, Ill.	66	Aar	1903	22. Okt. 1927	Sørby i Halland, Sverrig	Myocarditis	724.23
4	Rasmus Gertsen	Racine, Wis.	70	Aar	1897	1. Nov. 1927	Næsby, Lolland	Apoplexy	659.60
4	Hans Peter Nielsen	Racine, Wis.	55	Aar	1914	31. Okt. 1927	St. Grandløse, Holbæk	Ruptured aortic aneurism	250.00

RESOLUTIONER

WINSIDE, NEBRASKA

I Anledning af, at vor agtede Broder, Charter Medlem Lars E. Nielsen, afgik ved Døden den 29. August 1927 i Hamill, So. Dak., vedtog Logen paa sit regulære Møde den 8. Oktober følgende Resolution:

At Logen dybt beklager Tabet af en gammel agtet Broder, at vi udtrykker vor dybtfølte Sympati til hans Familie, og at vi i Erindring af hans Minde drapperer vort Charter med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, at denne Resolution bliver indført i vor Protokol, indrykket i Samfundsbladet, og at en Kopi bliver tilsendt afdøde Broders Familie.

Paa Loge Nr. 110s Vegne:
Peter C. Jensen, Præsident.
Fred Jensen, Sekretær.

LINCOLN, NEBRASKA

I Anledning af Broder Niels P. Hansens Afgang ved Døden den 22. Oktober 1927, blev følgende Resolution vedtaget paa vort Møde den 22. Oktober 1927:

At Logen beklager Tabet af en god og agtet Broder. At vi bevidner Afdødes Familie vor dybeste Sympati i deres Sorg, at vi til Ære for hans Minde drapperer vort Charter med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, at denne Resolution indføres i Logens Protokol, at en Afskrift af samme tilsendes afdødes Familie og at den indrykkes i Samfundets Blad, og i "Den Danske Pioneer."

Paa Lincoln Loge Nr. 84s Vegne:
A. N. Sorensen, Præsident.
Martin A. Sørensen, Sekretær.

PETALUMA, CALIF.

Det var med Sorg, vi modtog Meddelelsen om vor Broder Valdemar Kanne, Point Roberts, Wash., Død d. 4de November 1927.

Broder Kanne var født i København den 23. December 1860, og blev optaget som Medlem af D. B. S. Loge Nr. 143 den 7de September 1904.

Følgende Resolution blev vedtaget

paa Logens Møde den 12. November 1927:

At vi dybt beklager Tabet af en god og trofast Broder af vor Loge og Samfundet, at vi bevidner afdødes Enke og efterladte Børn vor dybeste Sympati og Medfølelse i denne deres store Sorg, at vi til Minde om vor Broder beklæder Logens Charter med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, at en Kopi af denne Resolution sendes til afdødes Enke og Brodersamfundsbladet og indføres i Logens Protokol.

Paa Golden West, Loge Nr. 143 af D. B. S.s Vegne:
John Hansen, Præsident.
John Winding, Sekretær.

ARCATA, CALIF.

I Anledning af Broder Carl Jørgen M. Hansens Død den 21. August 1927, vedtog Loge Nr. 230 ved sit Møde den 16de September 1927 følgende Resolution:

At Loge Nr. 230 dybt beklager Tabet af en agtet Broder, at vi herved bevidner vor afdøde Broders Efterladte vor dybeste Sympati i deres store Sorg, at vi beklæder Logens Charter med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, at denne Resolution indføres i Logens Protokol, indrykkes i Samfundsbladet og en Kopi af samme tilsendes afdøde Broders Efterladte. Afdøde Broder var født paa Bornholm, Danmark. 1ste Juli 1894, ontage i Samfundet den 9de November 1916.

Paa Loge Nr. 230s Vegne:
H. Laursen, Præsident.
Martin Larsen, Sekretær.

SPRINGFIELD, MASS.

I Anledning af, at Broder Knud Hjalmer Aabel afgik ved Døden den 2. November 1927, vedtog Loge Nr. 312 ved Mødet den 9. November følgende Resolution:

At Logen beklager Tabet af en god og agtet Broder, at vi bevidner afdøde Broders Familie vor dybeste Sympati i deres store Sorg og at Logen beklæder sit Charter med Sørgeflor for

et Tidsrum af 30 Dage, at denne Resolution indrykkes i Maanedsblandet. Paa Springfield, Loge Nr. 312s Vegne:

Ole Lindholm, Præsident.
Hans M. Jensen, Sekretær.

FRESNO, CALIF.

I Anledning af Broder Find P. Hansens Død den 12. Oktober 1927, vedtoges følgende Resolution paa Loge Nr. 67s Møde den 22. Okt. 1927:

At Logen beklager Tabet af en trofast Broder, at Logens Charter drapperes med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, at denne Resolution indføres i Logens Protokol og indsættes i Dansk Brodersamfunds Blad og en Kopi af samme tilsendes afdøde Broders Familie.

Paa Loge Nr. 67s Vegne:
Christ Selling, Præsident.
Chris Hein, Sekretær.

OMAHA, NEBRASKA

I Anledning af Broder N. J. Larsens Død den 5. November 1927, vedtog Loge Nr. 1 følgende Resolution:

At vi beklager Tabet af en god og agtet Broder, og bevidner herved vor dybeste Sympati i deres Sorg, at vi beklæder Logens Charter med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, at denne Resolution indrykkes i D. B. S. Maanedsbland, indføres i Logens Protokol, og at en Kopi af samme sendes til afdøde Broders Hustru.

Paa Loge Nr. 1s Vegne:
Axel Olsen, Præsident.
Chris Johnsen, Sekretær.

WARREN, PA.

I Anledning af, at Broder Krist Dahl afgik ved Døden den 30. Oktober 1927, beklager Logen Tabet af en god Broder, og bevidner herved hans Efterladte Logens Sympati i deres Sorg. Endvidere være det besluttet, at Logens Charter beklædes med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, og at denne Resolution indføres i Logens Pro-

tokoll, og at en Kopi af samme tilsendes afdøde Broders Efterladte, samt bekendtgøres i D. B. S. Maanedsbland og "Den Danske Pioneer."

Paa D. B. S. Loge Nr. 202s Vegne:
Julius Petersen, Præsident.
Jens S. Petersen, Sekretær.

AKRON, OHIO

I Anledning af, at vor Broder Theobald Nielsen afgik ved Døden den 14. Oktober 1927, vedtog Loge Nr. 301 følgende Resolution:

At vi beklager Tabet af en god Broder, at vi udtrykker vor dybeste Sympati til hans Familie, og at vi i Erindring om hans Minde drapperer vort Charter med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, at denne Resolution indføres i Logens Protokol, tilsendes Samfundsbladet og en Kopi tilsendes Afdødes Hustru.

Paa Loge Nr. 301s Vegne:
Chas. Hansen, Præsident.
S. P. Andersen, Sekretær.

BETTENDORF, IOWA

I Anledning af, at Broder Hans J. Hansen afgik ved Døden den 12. Oktober 1927, blev følgende Resolution vedtaget paa Mødet den 15. Oktober 1927:

At Logen dybt beklager Tabet af en gammel og agtet Broder, at vi udtrykker vor dybtfølte Sympati til hans Familie, og at vi i Erindring af hans Minde drapperer vort Charter med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage. At denne Resolution bliver indført i vor Protokol, indrykket i Samfundsbladet og at en Kopi bliver tilsendt afdøde Broders Familie.

Paa Loge Nr. 3s Vegne:
Carl A. Iwanson, Præsident
John Hansen, Sekretær.

OMAHA, NEBRASKA

I Anledning af, at Broder N. P. Nielsen afgik ved Døden den 28. Oktober 1927, vedtog Loge Nr. 1 af Omaha, Neb., paa sit regulære Møde den 1. November, følgende Resolution:

At Logen dybt beklager Tabet af en agtet og afholdt Broder, og at vi herved bevidner vor afdøde Broders Familie vor dybeste Sympati i deres Sorg.

At vi til Ære for hans Minde beklæder Logens Charter med Sørgeflor for et Tidsrum af 30 Dage, at denne Resolution indføres i Logens Protokol samt indrykkes i Samfundsbladet, og en Kopi af samme tilsendes afdøde Broders Hustru.

Paa Loge Nr. 1s Vegne:
Axel Olsen, Præsident.
Chris Johnsen, Sekretær.

Indsend sammen med denne Blanket den trykte Adresseseddel, som er paa klæbet Bladet.

FLYTNING

DECEMBER 1927.

Hvis du flytter bør det meddeles til Postbudet, som leverer Bladet til den gamle Adresse. Han vil sørge for Adresseforandringen. Hvis Forandringen dog ikke sker inden rimelig Tid, bedes denne Seddel udfyldt og sendt drecte til Magnus Sørensen, 500-514 N. Dearborn St., Chicago, Ill. Ligeledes meddel Sekretæren af Logen.

Navn ..... Medlem af Loge .....

Gamle Adresse ..... By ..... Stat .....

(Skriv her den Adresse, hvor Bladet nu kommer til)

Nye Adresse ..... By ..... Stat .....

SKAF ET NYT MEDLEM!

Oktober Report

Insurance Fund

Deficit October 1, 1927	\$3,136.25
Received in October	\$17,983.05
Interest from First Nat. Bank, Kenosha, Wis.	16.58
Oct. 3 Marthine Nielsen, Chicago, Ill. Insurance	369.62
Oct. 4 Eliza Petersen, Maryville, Wash. Insurance	766.43
Oct. 5 Dagmar and Gerda Enevoldsen, Omaha, Neb. Insurance	303.50
Oct. 6 Niels C Johnsen, Denver, Colo. 10% of his Insurance	56.93
Oct. 8 Johanne M. Olsen, Baymore, N. J. Insurance	500.00
Oct. 10 Raymond, Harry, and Mildred Thue, Muskegan, Mich. Insurance	319.40
Oct. 15 Chresten Hansen, Elkhorn, Iowa. 10% of his Insurance	100.00
Oct. 18t William Knott, Seattle, Wash. Insurance	202.16
Oct. 18 Martin Christoffersen, Napa, Calif. Insurance	347.37
Oct. 19 Gustav Hansen, Davenport, Iowa. Insurance	1,000.00
Oct. 24 Anna M. Krohucke, San Jose, Calif. Insurance	919.98
Oct. 24 Jensine K. I. Hansen, Port Chester, Conn. Insurance	500.00
Oct. 25 Olga Hansen, Fresno, Calif. Insurance	683.76
Oct. 26 John Petersen, Brainard, Minn. 10% of his Insurance	100.00
Balance	8,694.23
	\$17,999.63 \$17,999.63
Balance November 1, 1927	\$ 8,694.23

General Fund

Balance Oct., 1927	\$11,587.77
First Nat. Bank, Omaha, Neb.	25,000.00
Received in October	189.00
Interest from First Nat. Bank, Kenosha, Wis.	20.08
Oct. 1 Omaha Nat. Bank Bldg., Rent and Light	\$ 125.50
Oct. 3 Johannes Gertsen, Shenectady Lodge No. 190, Funeral Exp.	50.00
Oct. 3 Frank V. Lawson, Postage, etc.	56.10
Oct. 4 First Nat. Bank, Deposit Vaults, Rent of Safes	120.00
Oct. 6 Viggo F. L. Petersen, Kenosha Lodge No. 14, Funeral Exp.	50.00
Oct. 7 Magnus Sorensen, 500 Envelopes to Rolf Rasmussen	5.50
Oct. 10 Asmus Thordsen, Davenport Lodge No. 3, Funeral Expenses	50.00
Oct. 11 Magnus Sorensen, Official Publication	345.00
Oct. 14 Rolf Rasmussen, 3000 Postal Cards and Printing	38.50
Oct. 18 Carl Mygind, Letter Heads and Envelopes	21.75
Oct. 18 Mack Mortensen, Fremont Lodge No. 26, Funeral Expenses ..	50.00
Oct. 22 Peter Larsen, Perth Amboy Lodge No. 46, Funeral Expenses ..	50.00
Oct. 26 American Printing Co., Printing	23.90
Oct. 26 John Christiansen, Ogden Lodge No. 291, Funeral Expenses ..	50.00
Oct. 29 Carl Mygind, 2 Days Executive Meeting	10.00
Oct. 29 Henry Hansen, 2 Days Executive Meeting	10.00
Oct. 31 Alfred E. Christiansen, Salary for October	145.00
Oct. 31 Axel Skelbeck, Salary for October	125.00
Omaha Convention Expenses	19,585.40
Balance	15,885.20
	\$36,796.85 \$36,796.85
Balance November 1, 1927	\$15,885.20

Extra Relief Fund

Balance Oct. 1, 1927	\$230.35
Oct. 15 Fred F. Iversen, San Francisco Lodge No. 49, Extra Help	\$ 30.00
Oct. 24 Peter Rasmussen, Fresno Lodge No. 26, Extra Help	35.00
Oct. 26 Niels Olsen, St. Paul Lodge No. 91, Extra Help	30.00
Balance	135.35
	\$230.35 \$230.35
Balance November 1, 1927	\$135.35

Old Members Benefit Fund

Balance November 1, 1927	\$1,609.19
--------------------------------	------------

Old Age Relief Fund

Balance Oct. 1, 1927	\$79,599.68
Received in October	11.00
Coupons	300.00
Balance and Bonds November 1, 1927	\$79,910.68

Children's Home Fund

Balance Oct. 1, 1927	\$217.20
Received in October	3.00
Balance November 1, 1927	\$220.20

Reserve Fund

Balance October 1, 1927	\$17,433.90
Coupons	8,983.75
Interest from First Nat. Bank, Omaha, Neb.	18.68
Sold 5000 Seattle, Wash., Bonds	5,108.13
1000 Graitinger, Iowa, Bonds	1,010.38
5000 Liberty Bonds	5,041.97
Bought 10,000 Buncambe, N. C., Bonds	\$10,949.26
10,000 Tuskegee, Ala., Bonds	10,825.21
10,000 Enterprice, Ala., Bonds	10,777.25
Balance	5,045.09
	\$37,596.81 \$37,596.81
Bonds October 1, 1927	\$1,966,508.48
Sold Bonds	11,000.00
	\$1,955,508.48
Bought Bonds	30,000.00
Bonds November 1, 1927	\$1,985,508.48
Balance November 1, 1927	5,045.09
Total	\$1,990,553.57

Total Assets

Bonds in Safety Vaults, Omaha, Neb.	\$1,985,508.48
Balance Assurance Fund	8,694.23
Balance General Fund	15,885.20
Balance Extra Relief Fund	135.35
Balance Old Members Benefit Fund	1,609.19
Balance and Bonds Old Age Relief Fund	79,910.68
Balance Children's Home Fund	220.20
Balance Reserve Fund	5,045.09
Outstanding Checks	8,320.94
Total	\$2,105,329.36

Total Assets Deposited as follows:

Bonds in Safety Vaults, Omaha, Neb.	\$2,057,508.48
First Nat. Bank, Kenosha, Wis.	25,482.34
First Nat. Bank, Omaha, Neb.	5,045.09
Omaha Loan and Bldg. Association	8,557.97
Conservative Saving & Loan Association	950.90
Checks in Transit to Bank	7,784.58
Total	\$2,105,329.36

Franksville, Wis., November 9, 1927.

ROLF RASMUSSEN,
Supreme Treasurer.

Oktober Assessment

ER FORFALDEN TIL BETALING HOS LOGENS KASSERER

NR. 341.

1ste DECEMBER

OG MAA VÆRE INDBETALT INDEN 1ste JANUAR

I MODSAT FALD ER ET MEDLEM PAA RESTANCE.

FRANK V. LAWSON, Over-Sekretær.

Dommeren: "Maa jeg udbede mig fuldstændig Stilhed i Retten. Den første, der støjer eller larmer, vil uophødelig blive sat paa Gaden.

Anklagede (der staar til to Aars Forbedringshus): — Hurra, Hurra, Hurra! Og saa det lange!

Artisten: "Jeg har de mest glimrende Anbefalinger som Tankelæser". Hvad byder De? Halvtreds Kr. paa Aften?

Direktøren for Sommerteatret: — Halvtreds Kr. pr. Aften! Og De paa staar, at De er Tankelæser.